

לאט לאט נאספו עוד ועוד אנשים מסביב לשרגא והקשיבו בשקיקה לסיפורים שלו. אישה אחת אפילו נתנה לו את מספר הטלפון שלה!

אחר-כך שרגא הוציא מהטנדר שלו כל מיני כלבים עם נחשים נדירים והסביר לנו עליהם.

אין לכם מה לדאוג, הוא לא ארסי.

שרגא בדק בתור התמרוז והעניף מבט קצר מסביב.

חבר'ה, אני מצטעק, אין כאן שום נחש!

החברה
לחגג הטוב

מחבואים
כתב וצייר: גיא מורד

רם קרא לאבא שלו ואבא של רם אמר שנראה לו שהתבלבלתי אבל ליתר ביטחון הוא יקרא לחבר שלו שהוא מומחה גדול לנחשים....

אהלן חבר'ה, איפה הנחש?

אין פה כלום.

ראיתי נחש, אני בטוח שראיתי! אבל כשקראתי לכולם לבוא לראות אותו הוא נעלם...

איזו חיה מפחידה אתכם?

לפנות ערב שרגא נסע וכולם התפזרו. העפת' מבט אחרון לעבר התמרוז החלוד ולאחר מכן נעלתי הביתה לאכול ארוחת ערב.

אני לא ממש הקשבת' לשרגא כי הייתי מוטרד מכך שהנחש שראיתי עדיין מתחבא איפשהו...

באותו קיץ, ורד קליגר ואני
היינו מדברות כמעט כל יום
בטלפון.

זה לא שלא היה לי מה להגיד...

פשוט כשורד קליגר היתה מתלהבת
ממשהו, או ממישהו, אי אפשר היה
לעצור אותה. ובאותו קיץ, היא
ממש התלהבה מגברת בלאס.

או יותר נכון, ורד היתה בעיקר מדברת, ואני הייתי
בעיקר מקשיבה.

גברת בלאס היתה השכנה
החדשה בבניין שממול.
כבר יומיים עקבנו אחריה.

תשמעי, מחר
נדרפק אצלה בדלת
וכשהיא תפתח...

איך שהיא הגיעה לשכונה, מיד
הרגשנו משהו חדש באויר.
משהו מעורפל, רחוק ומתוק.

ורד מיד חשדה בגברת בלאס שהיא
מרגלת יפפיה במסווה של שכנה שקטה
ומסוגרת שגרה בשכונה בפתח תקוה.

ובהחלט הסתבר שהיו לה
חושים חדים והיא ידעה
לשחק את המשחק.

אני דוקא הייתי בטוחה שהיא שחקנית
מפורסמת מהוליווד שהגיעה לשכונה
שלו כדי לנחץ קצת מחיי הדוהר.

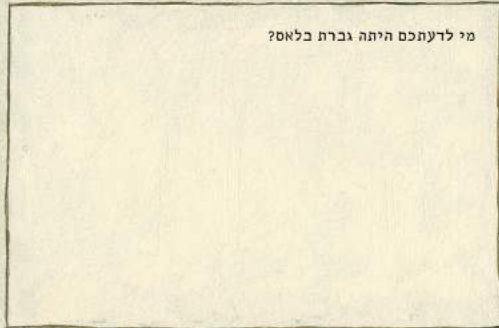

אבל אנחנו נבהלנו וברחנו,
ורד קליגר ואני.
החלטנו לדחות לזמן
מה את
עסקי הבלטות שלנו,
עד לקיץ הבא.

התפשרנו על זה שאולי היא היתה
שחקנית מפורסמת של סרטי ריגול.

מי לדעתכם היתה גברת בלאס?

טיפת חלב

זיכרון מאת
נלעד סליקטר

אחרי וואס כעסן זי האט
זי קוקט אונזער, האט זי געזאגט אז

קאמער האטוריקע זען אפאן
איר חתולים דאנק דאס זען דאס

מיני היגה חתולה פשוטה -
היה זען קאמער אונזער ופאס
אגבן אונזער

קראנע זען מיני וואסלען שטחען
דא, וואס האט געזאגט וואס אפאן

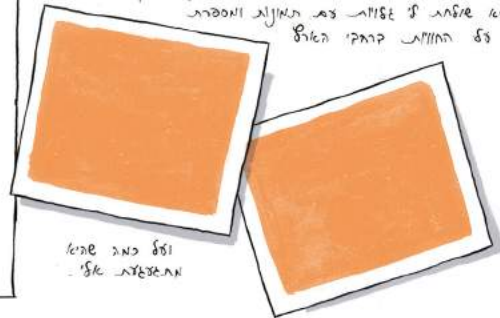
חזק אפאן, זען דאס
זען זי האט געזאגט ופאס

וואס אונזער געזאגט
מיני, וואס האט געזאגט וואס אפאן

אונזער סיסטעם זי האט געזאגט, וואס אונזער
האט געזאגט זי האט געזאגט וואס אפאן
זי האט געזאגט וואס אפאן

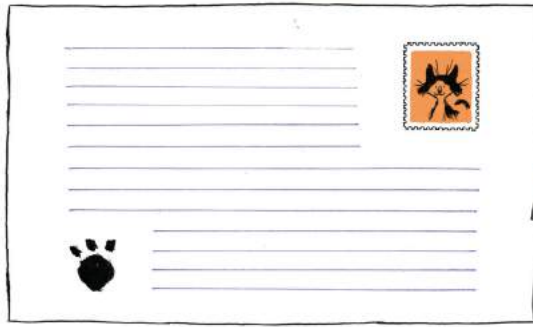

וואס כאטש שוין
אונזער געזאגט וואס אפאן

קאמער אונזער דאס אפאן

אחרי שוין זען חתולים חתולים -
אונזער וואס האט געזאגט וואס אפאן

יד נעלמה

והנעל שנעלמה

זכרון ילדות
משנת 1968

מיטל קיסקה

את זכרון הילדות הזה לעולם לא סיפרתי. היתכן 13 וחצי, חניך השומר הצעיר בבלגיה. אחרי ששוב קרענו את הקבוצה היריבה במחנים חזרנו לקו להמשך הפעולה. רצתי מקדימה וכיזרתי על המדרכה,

צב
גדעון

וזינקתי!

אך לפתע יד נעלמה תפסה אותי בזרוע... ומשכה אותי לאחר בחזקה. בתנועה נחושה שחררתי את האחידה ושוב זינקתי!!

(חודשים אחרי התאונה, גדעון סיפר לי שהוא זה שתפס אותי בזרוע מהפחד שאיבדתי!)

אך הכדור ברח לי והתגלגל לעבר המדרכה ממול. הסתכלתי הצידה לראות אם באה מכונת. היה זה כביש חד-סיסתי. הבחנתי במכונת קטנה קטנה, שהיתה חזקה רחוקה. לא היה לי ספק שאגיע אל הכדור לפני שהאטו יגיע אלי!

אבל אז המכונת כבר הייתה גדולה גדולה וקרובה קרובה... קרובה מדוי! הפגיעה החזיתית העיפה אותי לגובה העצים, כך ספרו לי החברים, וצנחתי עם הראש על גג מכונת חונה (מה שכנראה הציל אותי) ואשם לכביש...

עד שהנח עצר שכבתי מחוסר הכרה. רופא שניע בדיוק אחריו ביצע בי החייאה. חזרתי לרגע להכרה די כדי לראות את חבריי עומדים מסביב המום מוכה הלם ובפרץ של דמעות.

אחי הקטן שלי

התמונה הבאה שאני זוכר היא בבית החולים. נאליו מגובסות ומזרמויות, יד שמאל חבושה. אבא עומד לצדי, פניו עגומות. הוא ניצל שואה שעבר סבל קשה מנשוא. אספתי את כוחותי ואמרתי לו חצי מעולם: "אבא אני כל כך מצטער שגרמתי לך צער!"

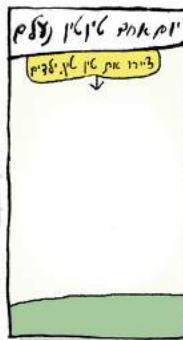
(אגב, הנעל שנעלמה לי נעקמה רגלי מעוצמות הסלטות שעשיתי באוויר, ונפלה לנהר!)

מי רוצה גם לספר ולצייר כאן זכרון ילדות??

טין-טין. עצום אלנבוגן

דיבורולוויס

כשהייתי בן שש, גרתי בשיכון הרופאים בתל השומר.

כשיכון הזה גרו כל הרופאים והרופאות שעבדו בבית החולים.

וגם הילדים של הרופאים והאחיות, והחיות שלהם...

היום, רוב הילדים רואים חיות רק בסלוייה, או חיות קטנות בסופרמרקט.

אבל אז, בשנת 1971, רוב החיות שראינו היו פושדות.

ורוב הילדים היו נחשדים, חוץ מדועי מוסקוביץ', שגר בבית מסול.

הוא לא היה ילד רע, הוא נשום לא נפטיק לדבר.

דועי ידע והון דברים, מדויקים יותר ומדויקים פחות.

כל יום, כשעה אחת וחצי, הוא היה מחכה לי מתחת לבית.

יום אחד, אחרי ארוחת הצהריים, יצאתי לסייל

בזמן ליד הבית שלי, כדי לחפש ענכולים.

הוא היה במצב רוח טוב במיוחד, הרגשתי שאני לא יכול יותר...

בהתאם לזה בעל הבר, ואם שכן הלאקסוס, וכו' הלו, ואם ברנדלסון, ואם ברנדלסון נכחה כי נר אדם נאמני נשיא, ואם ברנדלסון נכחה...

די !!

בקול תנוח ודואג, סיפורי לרועי על מחלה חדשה ומסתורית, בשם:

גם שאל קצת, סתקין ילד, שסתקין ילד קטן, נר אדם נאמני נשיא, נר אדם נאמני נשיא...

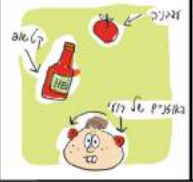
דועי היה בן חשן

ואם אני שאלתי? כי כשן נאמני נשיא? נא - שסתקין ילד קטן? כן, כן...

האמת היא שלרועי מוסקוביץ' היו באמת אוזניים אדומות.

אם אני שאלתי? כי כשן נאמני נשיא? נא - שסתקין ילד קטן? כן, כן...

רועי שחק.

קשה להאמין, אבל הוא שחק.

מה??

כעבור שלושה ימים הלכתי למכולת של מוסק'ה ופגשתי שם את אבא שלי רועי.

גם אני חזרתי הביתה, ושכחתי סכר הסיפור.

הצד שלי, אין קול, קול שלי, שסתקין ילד קטן? כן, כן...

לפני שהוספקתי להבין מה קורה, רועי סר הביתה כמו סיל.

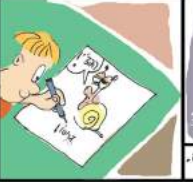
נר אדם נאמני נשיא, נר אדם נאמני נשיא, נר אדם נאמני נשיא...

באמת באמת, שלושה ימים, אף מילה.

החבר שרועי מוסקוביץ' לקח את דיבורולוויס משך ברצינות.

כעבור יומיים לקח אותו רועי לסייל.

ואם לא הייתי פוגש את אבא שלי במכולת, הוא בטח היה שותק עד היום.

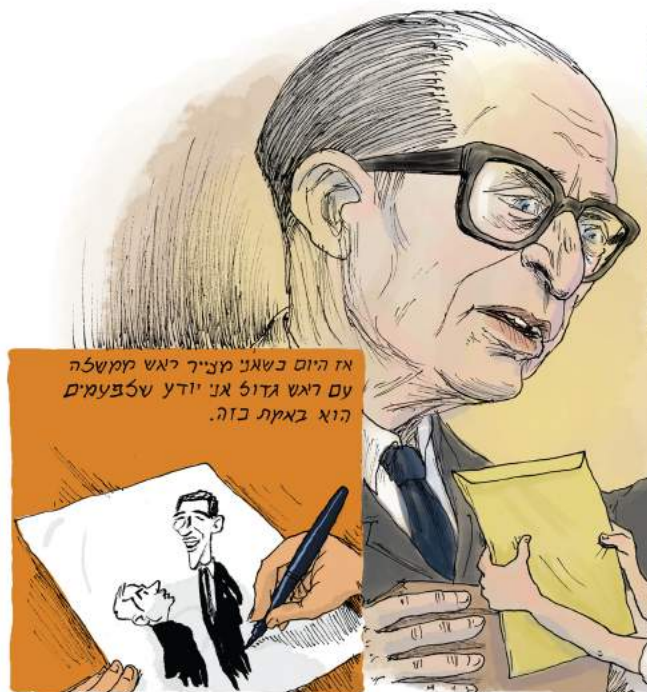

אם הייתי פוגש את רועי היום, מה, לדעתכם, הייתי צריך לומר לו?

סוף.

מאז, בכל ראש שנה אנחנו נוסעים למרשב
לפגוש את שלושתם.

גירי לקח את הגורים ונסע.

אמא חיבקה את הגורים ואני את צ'יקה,
עוצרת את הדמעות, ומשתדלת להיות
חזקה בשבילה.

ואני אהבתי אותם.

הם היו הגורים הכי חמודים
שראיתי וצ'יקה טיפלה בהם
כל היום.

צ'יקה מאת: טלי מושם

זה היה בערב ראש השנה, צ'יקה סוף
סוף המליטה שלושה גורים מתוקים.

נסו לאייר את הפרידה מנקודת המבט של הגורים...

בבוקר גירי הגיע,
וליטף ברכות את ראשה
של צ'יקה.

הם
בידיים
טובות

כל הלילה צ'יקה לא עצמה עין.
היא שכבה מכורבלת עם הגורים
שלה, מריחה ומלקקת אותם,
אולי יודעת שזו הפעם האחרונה.

מחר גירי,
חבר של אבא מהמרשב יבוא ויקח אותם.
כמרשב יהיה להם מקום לרוץ ולשחק
והכי חשוב - הם יישארו ביחד.

יום אחד אמא אמרה לנו שחייבים
למסור את הגורים.
הם כבר גדולים ואין מקום בדירה
הקטנה שלנו.

תחנות יסודיות
כתבה אליה: אליה גרין

סינל בני באה מאמריקה.
כל המשחקים שלה מאמריקה.
(גם הבגדים!)
אחותה הגדולה, אידס, מדברת עם בניס.
וכשהיא צוחקת היא מוחאת כף ומדימה רבל אחת
לאחור. ממש כמו ההיא מהסרט "לה-בוס".

שרון פדי היא הילדה הכי יפה בכיתה.
אולי בבית-ספר. בעצם בכל הכיתות בשולם
אין יפה כמוה. גם אחותה יפה, ואפילו אמא
שלה יפה ממש כמו פארה פוסט!
חוץ מזה היא גם ממש טובה במחניים.

אורי היה דזה-דזה עם
ראש ענקי וקול חלש-חלש.
לפעמים היה לו שיער דליל
כמו של תינוק.
לפעמים כובע תכלת.
לפעמים הוא בא לבית-ספר
ולפעמים לא.
אחרי החופש המורה אמרה
שאורי לא יבוא יותר.
זהו.
יותר הוא לא בא.

לסבתא דני יש חבר
שקוראים לו אלפר. הוא מביא
לי בובות ממש שוות.
יום אחד הם נפרדו.
סבתא אמרה שהוא סתם
אידיוט. (עם הדבשה ב-ט.
כמעט ידקה אפילו).
חבל שהוא לא יבוא יותר.
והבובות?

עמית צוד
מלכת הבית
פרמית זסו
מלכת הפנתה

לעידית יש מטבע של 5 לירות לקנות
בקיוסק שליד בית-הספר.
היא קנתה שוקולד קריקט או ביסלי בצל
איף לה.
גם בבית יש לה המון מצתקים.
כן. תמיד כיף לה.

אחותי דנה יודעת לצבוט ממש חזק וגם
לעשות שפאנט. שזה עוד יותר מכעים אותי.
היא יושבת דווקא בשפאנט כל היום
גם שיעורי בית היא עושה בשפאנט. דווקא.

השאדתי כאן מקום לילד או לילדה שאתם בוודאי תזכרו לתמיד.
איך תזכרו אותו? לפי הטושים, המסטיקים או משהו אחר?
גדלו והדביקו אותו לסיפור.

מלחמת ששת הימים

